

FOLK OG LAND

Nr. 25 — 9. ARGANG

LØRDAG 27. AUGUST 1960

LØSSALG 65 ØRE

ARMINIUS:

Frondisis og Eichmanns stormfulle Argentina

Den jødiske innflytelse er overveldende og presidenten styrer med hard hånd sammen med de militære

Noen glimt hentet fra tidsskrifter og andre kilder

Spilte de israelske terrorister i Argentina under dekke med Casa Rosada, det argentinske regjeringssentrum?

Jeg nevnte i artikkelen om Eichmann-saken i forrige nummer at Argentina er det nest største jødeland i verden, med en jødisk befolkning på 3 millioner av et samlet innbyggerantall av vel 13 millioner. Det er derfor ikke så underlig at det nettopp var i dette land den fantastiske kidnapping kunne foregå. Det er heller ikke

så rart at affæren vakte den største oppsikt blant landets ikke-jødiske befolkning og at regjeringen iallfall tilsynelatende måtte slå i bordet overfor terroristene og det land som hadde sendt dem ut. Enda mindre rart er det kanskje at hele «protesten» og alle truslene etter noen tids forløp — da stemningen hadde roet seg i Argentina —

ble erstattet med fred og forsoning og glemsel mellom Argentina og Israel.

Folk og Land har imellom bragt endel meddelelser fra dette Argentina, hvor så mange av de tidligere NS-folk søkte tilflukt i trengselsårene etter 1945 og hvor de takket være Peron fikk gå uantastet og fikk anledning til å søke å skaffe seg et nytt levebrød. Idag er vel ikke forholdene så lyserøde lenger. Det er både økonomisk og politisk uro og ingen er sikre hverken på liv eller eiendom i den høyst usikre fremtid landet er gått inn i. Under disse omstendigheter har jeg måttet søke mine opplysninger om forholdene i landet utenom de vanlige kilder, som nå nødtig vil uttale seg. Imidlertid følger en jo godt med i det som foregår nå i nabolandene, like- som den lille rest av noenlunde frittalende aviser i Argentina gir et godt bilde av forholdene.

Den jødiske innflytelse i Argentina er uhyre stor på alle områder. En må uvilkarlig tenke på forholdene i Tyskland intil 1933. Alle vet hvor avgjørende innflydelse hær og marine har på forholdene i Argentina. Hensynet til den indre sikkerhet, som igjen hevdes å være avgjørende for den militære styrke utad, har gitt de militære vidtgående fullmakter og rett til inn gripen på alle felter. Det er derfor et merkelig tilfelle, som det politiske tidsskrift «Pregonanda Verdades» peker på, at mere enn 90 prosent av produksjonen av livsviktige stoffer, altså slike som har forbindelse med det nasjonale forsvar, blir kontrollert av jødiske selskaper og firmaer. Vi kan nevne: de store kjemiske laboratorier, som eventuelt kan forandres til sentrer for forsvarsøkonomisk produksjon, laboratoriene for apotekerverer og farmakologiske produkter, som i krigstilfelle er uundværlige for et land, de store metallverk, som er av livsviktig betydning for

(Forts. side 2)

Det nordiske blod i Afro-Asia

Interessante betraktninger om folk og ledere

«Dei er bare å venne seg til at den britiske løve nå også er sort!» (Tarantel)

I en overmåte interessant artikkel i det britiske tidsskrift «Northern World» av Henric von Schwerin, Stockholm kommer forfatteren inn på nordiske raseelementer i Afro-Asia. Han nevner innledningsvis den avgjørende rolle den nordiske rase spillet ved oppbygningen av det gamle Hellas og Rom, slik som professor Hans Günther har påvist i to bøker, og peker så på betydningen av et nordisk element blant folk som en sjelden tenker på når en snakker om den nordiske rase. «Og den som har reflektert over de overraskende synspunkter Thor Heyerdahl er kommet til i sin bok om den fordums sivilisasjon på Påskeøyene, kan spørre seg selv om hvor området for den nordiske innflytelse vel ender». Og så fortsetter han:

Men la oss holde oss til et forholdsvis begrenset område og kaste et blick på nye oppdagelser innen en sone, la oss si fra Marokko til India. Innen dette område finner en her og der befolkninger med et nordisk islett, hyppig i fjellstrøk: således pathanerne på grensen mellom Afghanistan og Pakistan og kurdene i det sydøstlige Tyrkia og nordre Irak, begge folk av iransk avstamning og således

indo-europeere som vi selv. Skjønt ikke i noen særlig stor utstrekning, kan nordisk blod til og med spores her og der i Cyrenaika, blant de palestinske arabere og blant enkelte nord-indiske stammer, som for eksempel kashmirerne.

Tenk nå engang over hvor i de nevnte områder kampen for uavhengighet var mest voldsom og uforsonlig under

Forts. side 8

Hvem er så egentlig denne Frondizi?

Men likevel fortsetter bombene å eksplodere

Det stormfulle Argentina

(Forts. fra s. 1)

fremstilling av krigsmateriell, verkene til bearbeidelse av mineraler og deres viderefordeling, næringsmiddelindustrien, tekstilindustrien og kunststoffindustrien, automobilindustrien og endelig oljeindustrien. Det betyr, sier tidsskriftet, at zionistisk økonomi leder hele grunnlaget for landets forsvar.

Tidsskriftet peker videre på at også de meningsdannede organer, aviser, tidsskrifter, kringkasting m. v. etterhvert mere og mere kommer på jødiske hender, og selv der hvor de ikke eies av jøder, opptrer stadig jøder som kommentatorer og skribenter.

Når det gjelder beherskelsen av kredittkildene, slår tidsskriftet fast at det ikke er noen overdrivelse å si at mere enn 70 % av nasjonalformuen kontrolleres av jødiske foretagender og personer.

Videre peker tidsskriftet i forbindelse med Eichmann-affæren på at jødene i Argentina har opprettet en egen etterretningstjeneste og spionasjetjeneste, noe som naturligvis ikke er vanskelig å holde gående i et land med så stor jødisk befolkning. — Landets jøder føler seg jo, som andre steder, ikke i første rekke som argentinerere, men som jødiske statsborgere. Etterretningene går over New York til Tel Aviv, sier tidsskriftet, hvor hovedsetet for de to jødiske terrororganisasjoner HAGANAH og STERN-gruppen befinner seg. Begge disse har bidratt vesentlig til opprettelsen av staten Israel. Begge disse organisasjoner blir jernhardt

GODE VENNER

Fra Forbundets Venner på Toten har vi også i år hatt den glede å motta kr. 1,000.— til Forbundets drift.

Vi takker hjertelig og ber flest mulig om å følge eksemplet. Etter hvert som vårt arbeid vinner frem øker naturligvis også angrepene på Forbundet og dets ledelse og det koster å føre krig.

Sekretæren.

Liten leilighet

Om en tid fåes en pen liten bolig ledig, bestående av stort rom, kjøkken, entré, spisskammer i annen etasje i en frittliggende liten bolig i vestkantens vakreste have. I kjelleren er eget bryggerhus, W.C., vedbod, husholdningsbod m.m. Gratis husleie mot å gjøre litt forefallende arbeide i haven. Bill. i ekspd. mrk. «Liten familie».

In memoriam

Atter er en av våre gode venner gått bort. — Jim Johannesssen er ikke mer.

Jim var av en gjennom musikalsk familie. Jeg kjente ham allerede som vidunderbarn og har også hatt den glede å virke under hans taktstokk i en årrekke.

Fra den dagen han debuterte — 9 år gammel, ble han hele Bergens «Jim» — ikke bare på grunn av sine sjeldne musikalske talenter, men også fordi han hadde en egen evne til kontakt og samkvem.

Endefram og liketil — enkel og ærlig, som han var, og alltid berikende på andre både i toner og ord — vant han stadig nye venner. Den popularitet som opprinnelig var begrenset til fødebyen, ble utvidet til hele landet da han begynte i Kringkastingen, der han snart overtok ledelsen av Bergensensemblet. Samtidig var han 2. konsertmester i «Harmonien», og utover disse tidkrevende stillinger, var han stadig virksom som solist.

Jim var våken for alle bevegelser i samfundslivet. — Ganske naturlig så han vårt samfunds utglidning i mellomkrigsårene og tok konsekvensen av sine refleksjoner. Som leder av den musikalske bevegelse innen Nasjonal Samling, gjorde han en stor og fruktbringende innsats, og det var i første rekke takket være Jim at Staben fikk et musikk-korps den kunne være bekjent av.

Når du nu er borte, Jim, vil alle vi som lærte deg å kjenne føle dypt savn. Det du gav av deg selv i toner og ord, viskes ikke så snart bort fra erindringen — for du gav av kjærlighet.

Med takk for godt vennskap og kameratskap gjennom mange år, ønsker jeg fred over ditt minne.

Herman Berge.

sjonsorganisasjoner forfører over betydelige summer i dollars, og man antar at i tilfellet Eichmann embetsmenn på forskjellige rangstrinn er blitt bestukket. Det gjelder både tjenestemenn innen den argentinske forbundsregjering og i provinsen, særlig i Tucumán.

Dette er den ene side av det argentinske bilde av i dag. En annen side er den terror som utøves av de militære mot all opposisjon. Det er nesten tragikomisk at det er den store «demokrat» Frondizi som har gitt de militære denne fullmakt til å gripe inn i de sivile myndigheters virke på ethvert område de måtte ønske, noe som har ført til en alvorlig kontrovers mellom Frondizis sentralregjering og provinsen Cordoba. Man ventet at

Forts. side 6

Ad Siegfried:

GIV AKT!

I noen «Frimodige betraktninger» i Folk og Land for 25. juni 1960 kaller Siegfried de mangfoldige rettsbrudd som maktøverne siden 8. mai 1945 har begått her i landet «etterkrigsoppgjøret».

De tre stavelser «etterkrigs» er uklare og uheldige, da de hos overfladiske lesere kan fremkalle eller styrke forestillingen om at Norge deltok i den annen verdenskrig. De tre stavelser «oppgjøret» passer heller ikke. Et oppgjør må komme av ønsket om et riktig resultat av et dertil siktende samarbeide mellom de interesserte parter. Når ikke annet uttrykkelig er bestemt, skal et oppgjør også avslutte noe, være endelig. Det Siegfried skriver om mangler alle disse momenter. Hans betraktninger gjelder ikke et etterkrigsoppgjør, men noe annet, nemlig maktøvernes aksjon i Norge etter 8. mai 1945. Uttrykket «etterkrigsoppgjøret» gir aksjonen et skinn av respektabilitet som den ikke fortjener.

Å undersøke denne aksjon tilbunns og i alle enkeltheter, er en så interessant oppgave, at den sannsynligvis

Enighet gjør sterk

Å brette en enkelt kvist er ingen sak, det kan selv et lite barn. Men prøv det samme med et helt knippe, en sopolime f. eks., det er ugjærlig.

Det er en velprøvet sannhet at enighet gjør sterk, en realitet, ikke noe tomt ord. Den enkelte kan en nok knekke, men er vi bare en sluttet masse greier ingen å gjøre det.

Når det gjelder oss urettlig dømte, vi som har vært utsett til syndebukker for de virkelig skyldige, da klarer ikke den enkelte å skaffe den oppreisning vi har krav på, men står vi samlet er vi sikker på å nå målet.

Å samle de mange enheter innen NS og andre hederlige mennesker til enhet og styrke, det er først og fremst tillitsmennesenes oppgave.

Hvert fylke, hvert distrikt blir akkurat så sterkt som tillitsmannen kan og vil.

La det bli noe av en livsoppgave å gjøre Forbundet så sterkt at det makter å gjennomføre de store saker som ligger foran oss.

Organisasjonsutvalget.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

litt etter litt vil bli løst til fullkommenhet. Det er for lenge siden fastslått at aksjonen er rettsstridig. Det er også en kjennsgjerning at den har anrettet stor skade.

Hvis en mann, som vet at han har rett ved ord eller handling tilkjenngir at han ikke har det, blir han en mindremann. Han bør heller ikke oppgi en personlig rett på en slik måte at han dermed kommer i motsetning til rett eller moral, eller derved rettsstridig skader noen annen. Enn si prisgi sin rett for å oppnå en eller annen vinning eller for å tekkes noen.

Hvis den norske stat, som aktørene har sagt seg å representere, og som ikke har protestert mot deres fremferd, gjør den lidte urett mest mulig god igjen og erstatter den forvoldte skade, vil sannsynligvis mange av de forurettede, antagelig de fleste, være parat til å gjenoppta et normalt samvær og samarbeide med sine forfølgere og med deres tilhengere. Blir der dessuten stillet sikkerhet for at ugjeringsmennene aldri mer kommer til å gjøre noe lignende, vil vel næsten alle kunne klare å omgås også disse personer uten lidenskap, og å frafall kravet om at de skal straffes.

At den norske stat med sine ut- og innsugelser makter å erstatte den økonomiske skade, er sikkert nok. Den behøver ikke engang å øke skattebyrden. Den greier det ved i noen tid å innskrenke sine eksperimenter, sine unødvendige bevilgninger og sine altfor store administrasjonskostninger.

Siegfrieds forslag er, at de forurettede og misshandlede skal forlate sin sikre stilling og søke tilfredsstillelse for sin forfølgelse og for seg selv ved å be seg satt i en annen gapestokk enn den nåværende og ved å gi endelig avkall på størstedelen av det som rettsstridig og løgnaktig er dem fraranet.

Tanken om at de derved skulde kunne avverge eller formilde følgene av den politikk som de store engelske, franske, amerikanske og norske statsmenn har ført i de siste femti år, hører ikke hjemme i denne verden.

Slutt geleddene!

CAJUS.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

I robotenes verden

Vi hadde for kort tid siden besøk av en amerikansk evangelisk prest som reiste meget omkring både i Amerika og i Europa. Han pekte på det samme som også vårt blad ofte har henledet oppmerksomheten på: at robotsamfundet fra «1984» allerede er noe av en realitet i den verden vi lever i. Antagelig er det ikke bedre på den annen side av jern-teppet.

Hvor jeg så kommer hen, sa presten, er det de samme menneskene jeg møter overalt. De er akkurat like, de mener akkurat det samme, de sier akkurat det samme og de føler seg brydd hvis noen forlanger egen tankevirksomhet av dem.

Her har vi vel da også forklaringen på at de gamle krigsløgnere og den gamle krigspropaganda fremdeles kan bli tatt for god fisk av så utrolig mange, vi vil ikke akkurat si av de mest intelligente mennesker, men iallfall av den store gjennomsnittsflokken.

For disse menneskene er det som står i de store dags-aviser og det som kringkastingen og de politiske bjellekuer forteller en større sannhet enn alle dogmene og alle de autoritetsbundne læresetninger fra gamle dage. Og så kan en jo diskutere hvor langt menneskets frigjøring i virkeligheten er kommet.

Vi lever i en materialistisk og forflatet verden hvor det ikke er tanker og ideer som teller, men biler og kjøleskap, fjernsyn og vellevnet. Det er direkte grufullt å se hva disse venstresradikale folkefiender i løpet av noen årtier har klart å skape vår ungdom om til.

Eller er det kanskje når alt kommer til alt ikke virkningen av en pågående og ondartet påvirkning fra Mot Dagister og Dagbladister, men simpelthen bare undergangssymptomer? Er det Aftenlandet som nå går under for å gi plass for de fargede raser og er Dagbladet ikke selve sykdommen, men bare symptomet?

Bare fremtiden kan gi sikkert svar på dette, men vi er redd det ikke blir noen lang fremtid vi får å gruble i hvis utviklingen skal fortsette med samme hastighet som de siste femten år. Ja, vi er faktisk redd for at det ikke engang vil finnes noen som gider å gruble over undergangen, men bare roboter som trår på selvstartere og skur på knapper.

Imens kan en da lure litt på hvem det egentlig er som dirigerer hele trafikken. Hvem er det som er lokomotivføreren på veien mot undergangen? For så meget er iallfall sikkert at det finnes en slags styrende hånd bak det hele. Det finnes noen som ikke nøyer seg med å skru på fjernsynet, men som skrur på robotens tankeknapper. Ellers kunde ikke presse og kringkasting som på signal kaste seg over de samme spørsmål og hamre sine teser inn i alle sauehodene.

Kan det for eksempel være et rent tilfelle dette at hakerkorssmøreriene som på et signal utløstes over en hel verden og at en samlet presse skrek høyere om disse infantile strekene enn over en truende verdenskrig? Kan det være bare et tilfelle at den samlede verdenspresse tier til det grufulle israelske brudd på folkerett og menneskelighet i forbindelse med Eichmann-saken?

Og for å ta noe enda mere konkret: Kan det bare være et tilfelle at våre to elskelige eftermiddagsaviser VG og Dagbladet på selvsamme dag kjører opp med angrep på kristendommen og på den kristne kirke i forbindelse med den samme Eichmannsak?

Og de to kristendomsangripere Andreas Edwien og Ragnar Kvam, som later til å ha blitt mere jøde enn jødene selv, de beveger seg på en sti som allerede er merket opp av Amerikas zionistiske ledere. Det er bare fortsettelsen av angrepene på pasjonsskuespillet i Oberammergau, en videreføring av de økumenske bestrebelsene på å «revidere»

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Norsk Ståltrådstrekkeri A/S, Stjørdalsveien 17, Trondheim.
Norsk Tarmindustri A/S, Fabrikation, Export, Import von Därmen u. Schlachthofprodukten. Bekkegt. 24, Oslo.
Norsk Telefunken Radioaktieselskap, Pilestredet 75 c, Oslo.
Norsk Træmassekompani A/S, Prinsens gt. 1, Oslo.
A/S Norsk Tran & Fettcentral, Prinsens gt. 2, Oslo.
Norske Kullimportørers Landsforening, Stortingsgt. 16, Oslo.
Norske Manila og Sisalspinderies Forening, Dronningens gt. 17, Oslo.
Norske Meieriers Eksportlag, Breigt. 10, Oslo.
Norske Skofabrikkers Landsammenslutning, Stortingsgt. 18, Oslo.
Norske Skogsbær A/S, Niels Juels gt. 70, Oslo.
Norskott A/S, Kohlepapier- u. Farvbandfabrik, Akersgt. 7, Oslo.
Northern Pulp & Paper Company A/S, Cellulose- u. Papierexport, Fr. Nansens pl. 5, Oslo.
Notodden Calcium-Carbidfabrik A/S, Notodden.

Sverre Riisøen enig
med Folk og Land

I Asker og Bærums Budstikke har den mangfoldige Sverre Riisøen 10. august en artikkel om læreren i Fjell kommune som måtte frasi seg den lærerstilling han var ansatt i — til og med med departementets konsens — fordi de uforbederlige jøssinger overfalt ham på det groveste i forbindelse med at han under okkupasjonen hadde vært medlem av NS. Også Folk og Land har behandlet denne sak og det er pussig å se våre argumenter som gjengangere i Riisøens artikkel. Også han synes dette var en grufull foreteelse 15 år etter okkupasjonens opphør.

Riisøen konkluderer med følgende, som noen hver kan ha godt av å merke seg:

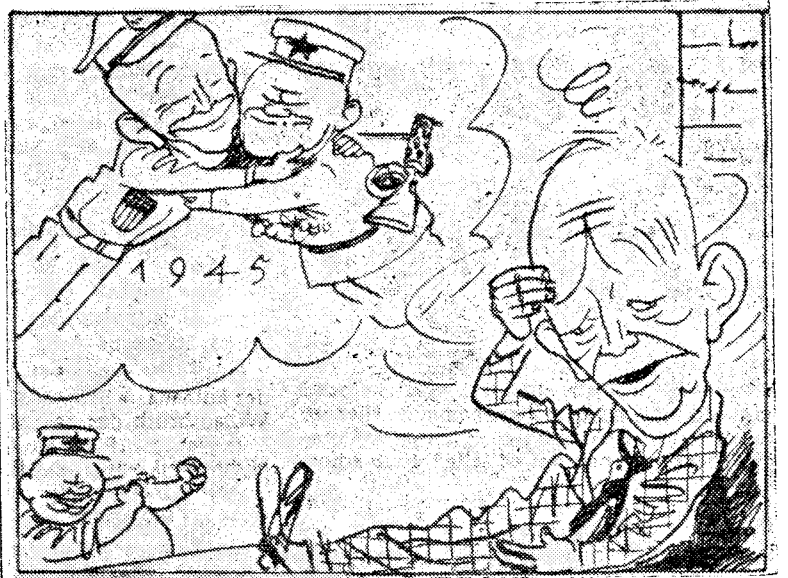
«Vi undrer oss ofte over at de gamle nazister rotter seg sammen. Jeg synes at vi i mange høve gir dem altfor gode kort på hånden moralsk og juridisk for en slik holdning».

kristendommen fordi den er «antisemistisk».

Normalt ville noe slikt naturligvis ikke bety noen fare hverken for kristendommen eller for noe annet, men i den nye robotverden er det betenkelig, fordi en påstand i avisene er det samme som et trykk på knappen i ryggen på roboten.

Men hvem er det som trykker på den store knappen — her i Norge?

BITRE MINNER

«Rettsoppgjøret er noe av det styggeste i vår nyere historie»

Sier den fratredende lensmann i Vennesla

Gamlelensmannen i Vennesla, Søren A. Robstad har gått av og i den anledning er han blitt intervjuet i Venneslaposten. Og sannelig er det ikke litt av hvert lensmannen har å fortelle bladets lesere — uttalelser som sikkert ikke vil falle i god jord hos de utrettelige hetsere. Selv ble lensmannen, som han sier, avsatt i 1942 og han var glad for det.

Mens alle skolebøker i folkeskolen forteller barna om hvor grufulle og grusomme den tyske okkupasjonsmakt i Norge var, så er det noe annet gammellensmannen kan berette. Riktignok må han jo sukre de pillene han gir: «Hvor grusomt og hensynsløst tyskerne gikk fram i det store, så ville de som oftest ha orden i sakene og følge spilleregler i det små». Men så forteller han da blant annet følgende da bladet oppskriften tro spurte:

«— Ble du utkommandert noen ganger når norske borgere skulle arresteres?»

«— Det hendte noen ganger i alminnelige politisaker. En gang kom det tre fra feltgendarmet og ville ha hjelp til å oppspore noen ulltepper som var forsvunnet fra Kjevik. De hadde mistanke til noen fra Vennesla, og jeg måtte følge med og vise hvor de mistenkte bodde. Det var tre gemyttlige karer som pratet en hel masse, og som øyensynlig hadde mer interesse av naturen i bygda enn av ullteppene. En av dem gikk inn i huset til den mistenkte, men kom ut igjen uten ulltepper.

— Fant du ikke noen? spurte de andre.

— Jo, de hadde tyske ulltepper, men jeg syntes de trengte dem, svarte den tyske politimannen».

Om okkupasjonstidens herredstyre sier lensmannen:

«Stort sett gikk det bra de to årene jeg var lensmann under okkupasjonen. — Men det var en nervepåkjenning, og det hendte mer enn en gang at jeg var sikker på å bli arrestert. Da det gamle herredstyret ble avsatt og NS satte sine folk inn isteden kunne det ha blitt spøkelig nok. Men heldigvis var det fornuftige folk som kom inn, og som forsøkte å gjøre det beste av situasjonen. De elementer som kunne ha skapt uro ble utelatt».

Og som rosinen i pølsen gjengir vi hva den forbausende lensmann sier om etterkrigsoppgjøret:

«Det såkalte rettsoppgjøret etter krigen er noe av det styggeste i vår nyere historie. Her kom de hjem, de som rømte, og dømte de som ble hjemme, etter nye lover med tilbakevirkende kraft. Vanligvis pleier det å være dem som rømmer som får unngjelde, men denne gang ble rømlingene helter. Det er antatt etter krigen at ikke mere enn 8 prosent av dem hadde grunn til å flykte. De øvrige 92 prosent stakk fra alt sammen og lot de hjemme i stikken, med arrestasjoner og tildels tortureringer til følge. Og så kom de hjem igjen da krigen var slutt, og det var dem som skulde avgjøre hvem som hadde sviktet landet.

Helter er de visst ennå, later det til, selv om glorien har tapt adskillig av sin glans, og mange etterhvert forstår at det var adskillig vanskeligere å være i Norge enn i England under krigen.»

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

BAK KULISSENE:

FRANKRIKES KRIG - -

Efter møtet. Daladier (tilvenstre) og general Gamelin forlater utenriksministeriet etter et møte i det øverste krigsråd

OM NORGE

26. april 1940. Mens ministerpresident Reynaud og hans forsvarsminister kjemper på liv og død bak kulissene, sitter de i dag fredelig sammen ved et bord — de er møtt frem sammen med general Gamelin, general Georges, admiral Darlan, luftfartsministeren og en del andre ministre til et møte i krigskomiteen, som finner sted under forsete av statspresident Lebrun i den store sal i Elyséepalasset. Situasjonen er som det fremgår av Reynauds ord meget alvorlig. «Tyskernes fremgang i Norge», sier han etter at Lebrun har oppfordret ham til å tale, «er ytterst ubehagelig. Den hurtige fremmarsj fra Oslo fortsetter. Hva som egentlig foregår i Narvik vet en ikke sikkert. Det er ikke helt klart hvem som leder den norske ekspedisjon: hverken den britiske general Massy eller den franske general Audet synes å ha avgjørende innflytelse på kommandoen, mens derimot en komite som består av representanter for War Office (det britiske krigsministerium), admiralitetet og luftfartsministeren og som mere ligner kontrollkomiteen i et aksjeselskap, synes å ha avgjørelsen — —».

Den tone Reynaud benytter da han sier dette er som vanlig hos ham kall, ja kynisk, og det ligger et ironisk smil om munnen på ham, men alle innser klart hva det er for slags katastrofale nyheter ministerpresidenten bringer — militære nederlag, ingen ensartet ledelse, altså på ny det samme som en led under i første verdenskrig — —. Reynaud er imidlertid ennå ikke ferdig. Det kommer noe enda verre. «Vi må tydelig se den kjennsgjerning i øynene at engelskmennene overveier om de ikke straks skal trekke seg ut av Norge igjen!»

Alle de tilstedeværende anstrenger seg for i det minste i sin

holdning ikke å vise hva denne meddelelse betyr: Åpen innrømmelse overfor verden at etter nederlaget i Polen har en nå lidt et nytt i Norden — et prestisjetap som knapt kan gjenopprettes og mere enn det. For denne krig i Norden fant man på i Frankrike fordi den var så behagelig langt vekk fra de egne grenser — er den nå tapt, så har tyskerne frie hender i nord som i øst, og da er det fryktelige øyeblikk uavvendelig der da Tyskland vil vende seg mot vest — —

«Engelskmennene har overhodet gått igang med affæren uten større lyst», sier Daladier. «Forberedelsene har pågått siden november og 28. mars ble aksjonen endelig fastsatt — men de har foretatt den med helt utilstrekkelige krefter. De har over hodet ikke kunnet forestille seg at tyskerne så hurtig har kunnet kaste slike krefter mot dem!» Daladier sier dette ikke uten en viss skadefryd: dette er altså de englandere sammen med hvem Reynaud vil vinne krigen — ser ikke enhver nå hvor berettiget hans avventende krigføring var? Ministerpresident Reynaud føler hugget og sier hurtig: «Hvorledes bedømmer De situasjonen, herr general?»

Den tiltalte generalssimus Gamelin svarer straks. Han snakker ikke hakkende, men flytende, men alt han sier lyder så underlig udeltagende — det høres atter ut som om en professor i krigshistorie holder et foredrag om den strategiske stilling under en krig i en annen epoke og ikke som om generalen uttalte seg om brennende nutidsspørsmål i en stund da det står om Frankrikes skjebne. «Planen forutsatte», doserer Gamelin «en omklamring av Trondheim fra tre sider og må betegnes som absolutt logisk: det skulle skje et angrep fra syd, et fra nord og et inn fjorden. Det var imidlertid umulig å gjennomføre dem slik som forutsatt. En kunne bare sette i gang fra nord, fra Namsos — men her ble en stanset av tyskerne. Vi har tre jegerbataljoner der, og dertil kommer en britisk brigade på likeledes tre bataljoner. Troppene kunne riktignok landsettes, men ikke det tunge materiell, idet havnen var for sterkt beskadiget av det tyske flyvåpen. Det synes ikke umulig å konstruere en tilbaketogslinje langs kysten, men hvis engelskmennene igjen innskiber de tropper som ble landsatt for angrepet på Trondheim, så vil jeg anse de franske troppers stilling for sterkt truet. Jeg har derfor sendt general Mittelhauser til London for å redegjøre for dette syn. Han vil allerede være ankommet dit, og hvis krigskomiteen finner det nødvendig vil jeg også personlig begi meg til London.»

Lebrun, republikkens president har følelsen av at nå bør han også si noe. Du gode gud, han er utdannet som bergverksingeniør og hvis han ikke hadde kastet seg ut i politikken, så ville han vel gjennom fruens gode forbindelser med Montanindustrien ha kunnet drevet det til bergverksdirektør — isteden er han nå formann i en krigskomite som er betrodd Frankrikes skjebne! Nå må han befatte seg med en

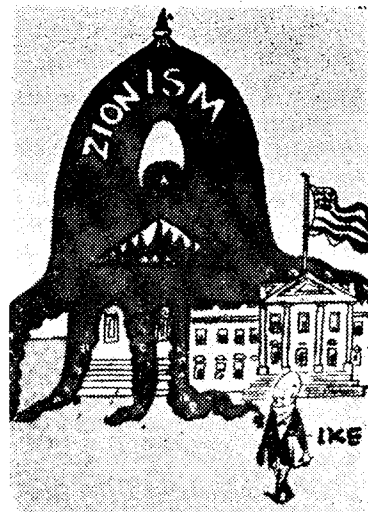
Forts. side 7

Republikkens president Lebrun kunde representere på forskjellig vis, slik som her, men militære spørsmål hadde han ikke anelse om — — —

Frimodige betraktninger:

Nord-Europas forente stater

Den sorte blekksprut på Det hvite Hus» satte New York Times som underskrift til denne tegning

De «Frimodige betraktninger» av O. K. i nummer 23, har adskillig oppmerksomhet og vi gir derfor gjerne plass nedenfor for en videre utvikling av de idéer forfatteren gjør seg til talsmann for, uten at vi derfor redaksjonelt tar noe standpunkt. Det er naturligvis delte meninger om hvorledes en skal stille seg i den kritiske situasjon verden og Europa står oppe i som følge av de vestlige statsmenns katastrofale politikk, men det er både sunt og gagnlig at disse tanker blir luftet og nærmere drøftet. Det hviler et stort ansvar på alle mennesker som ikke hører til robotverdenen idag, og en bør derfor forsøke å drøfte problemene frigjort fra gamle følelsesmessige bindinger. — Her er så den nye artikkelen av O. K.:

I 1936 sendte Nasjonal Samling ut et bemerkelsesverdige opprop forfattet av Vidkun Quisling. Det heter: «Nasjonal Samling, samlet til Riksmøte i Oslo 27 juni 1936 oppfordrer alle av nordisk ætt og innstilling i alle land, nordmenn svensker, dansker, islendinger, færøyinge, briter, tyskere, nederlendere og flamlendere og alle av nordisk blod og ånd til å slutte seg sammen i en Nordisk Verdensbevegelse for å skape fred og samarbeide mellom alle nordiske folk verden over og føre kampen for vår nordiske kulturs frelse og fremgang.

Nasjonal Samling vil representere dette stornordiske samarbeid for Norges vedkommende, og Riksmøtet anmoder Nasjonal Samlings ledelse om å ta de nødvendige skritt til organisasjon av et slikt verdensforbund, hvis hovedsete bør være i Oslo.

Nordiske i alle land, la oss slutte oss sammen.

VIDKUN QUISLING

I rettssaken sin 1945 sier Quisling: «Jeg så på Russ-

land som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende, . . .

Jeg mente nordmennene skulle gjøre det til sitt arbeidsfelt. Selv fossene i Dnjepr har norske navn, våre guder kommer fra Kaukasus. Jeg mente at det skulle skje på fredelig vei, at man skulle være så fremsynt at man forstod det som skjedde der og søke å arbeide i dette kjempemessige fremtidsland, det største av alle verdens riker»

I sin forsvarstale til høyesterett sier Quisling:

«Jeg er kommet til klarhet over at det i universet eksisterer en guddommelig makt, og den er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd, — —»

Sammenholder vi dette med mange andre av Quislings uttalelser, så finner vi at Quisling mener at det er den guddommelige makts vilje at det skal dannes et nordisk rike på jorden, bestående av Russland, Tyskland, England, Norden, Nederland og Flandern.

«G at politikerne i dette rike skal la seg lede av den guddommelige makt som finnes i universet.

Han ville derfor at Tyskland og England skulle stå sammen og fjerne bolsjevismen, og så gjenopprette Odins gamle rike Svitjod, eller uttrykt med mere moderne former: En nordisk europeisk union: nordeuropas forente stater!

Hadde Quisling vært Tysklands Fører eller premierminister i England, så kunne alt dette ha lykkedes, men som leder for bare 100,000 nordmenn, var oppgaven for stor.

Men er en gjenreisning av Odins gamle rike guddommens vilje, så skjer det allikevel.

«G alle ting tyder på at det skjer.

(Forts. side 7)

Kollega Sam! Kollega Ivan! Alle sammen sier at våre politiske kjøkkener er for skitne og kostbare!

Katolsk biskop avslører løgner om gasskamre i Dachau-leiren

Amerikansk-jødiske offiserer tvang i 1945 tyske krigsfanger til å ommrede avlusningsanstalten til forevisnings«gasskammer»

Vår svenske kollega FRIA ORD reiser krav om en internasjonal upartisk undersøkelseskommisjon

I disse dage er det innviet et minnekapell i den tidligere konsentrasjonsleir Dachau og norsk presse og norsk kringkasting har bragt melding om denne begivenhet. Men de har naturligvis ikke fortalt alt, og de har absolutt ikke reist noe krav om en gang for alle å få bragt sannheten for dagen om disse omstridte beretninger om de tyske konsentrasjonsleire. Og dog skulle en tro at dette hadde ekstra aktualitet fordi en i Israel etter den uhørte kidnapping av den tidligere tyske politimann nå akter å sette i gang en «rettergang» uten noen slags kontroll mot denne Eichmann etter at han har vært behandlet i månedsvis i et underjordisk fengsel i Tel Aviv. Naturligvis er det ikke på denne måte en finner «sannheten» like lite

som det var noen sannhet en fant i Nürnberg. Det var seierherrenes propagandasannheter en der fikk servert og det er den sannhet jødene — eller kanskje rettere zionistene — har bruk for, alle vet vil bli resultatet av Eichmann-affæren. Hvorfor er det ikke blitt nedsatt en internasjonal kommisjon av upartiske menn til å granske den virkelige sannhet om de tyske konsentrasjonsleire, hvor man — på samme måte som i andre land både under og etter krigen samlet upålitelige elementer for å ha dem under kontroll slik at de ikke saboterte krigsrestrengelsene, spør det svenske ukeblad FRIA ORD. Særlig påkrevet må dette være når det nu og da trass i alle forsøk på å gjøre krigs- og hetsløgnerne hellige og urørlige trer frem vitner med utsagn som på en slående måte beviser den groteske historieforfalskning. Og et slikt er nettopp den mann som tok initiativet til reising av minnekapellet i Dachau.

Det var nettopp i Dachau den første tyske konsentrasjonsleir ble oppført og den fylte sin oppgave også etter at krigen sluttet, idet de amerikanske seierherre da

sendte tusener av soldater tilhørende Waffen SS dit. Leiren i Dachau er blitt en makaber turistattraksjon — dit kommer det årlig massevis av utlendinger for med gru å se på de innretninger med hvilke de bestialske nazister tok livet av fangene. Med særlig avsky betrakter man naturligvis de beryktede gasskamre, hvor så mange tusener skal være henrettet. Over hodet å betvile sannheten i disse påstander er i krondemokraternes øyne det samme som å identifisere seg som sympatisør av «nazibødlene».

Nå har imidlertid biskop Johannes Neuhäusler i München, som selv i mere enn 4 år satt internert i Dachau-leiren og som neppe kan karakteriseres som noen nazisympatisør, trådt frem og radikalt avlivet løgner om gasskamrene i Dachau.

Selvfølgelig har ikke den høye katolske prelates avsløringer funnet veien til den svenske presse eller kringkasting, skriver FRIA ORD (og naturligvis enda mindre til norsk, tilføyer vi), hvis korrespondenter stadig er opptatt med iherdige Sherlock Holmes-arbeide for med forstørrelsesglass å undersøke de tyske toaletter på jakt etter hakekorssmørerier. Ellers er biskop Neuhäusler en meget kjent personlighet i den antinazistiske leir såvel for sin innsats som «motstandsmann» under krigen som gjennom sin digre bok av 1946 på 800 sider om «Kors og hakekors. Nasjonal-socialismens kamp mot den katolske kirke og den katol-

(Forts. side 7)

Ung dansk soldat forteller om forholdene i Gazaområdet

Nok et brev fra Wagner Christensen til en dansk venn

Slike flotte typer finner danske FN-offiserer foraktelige!

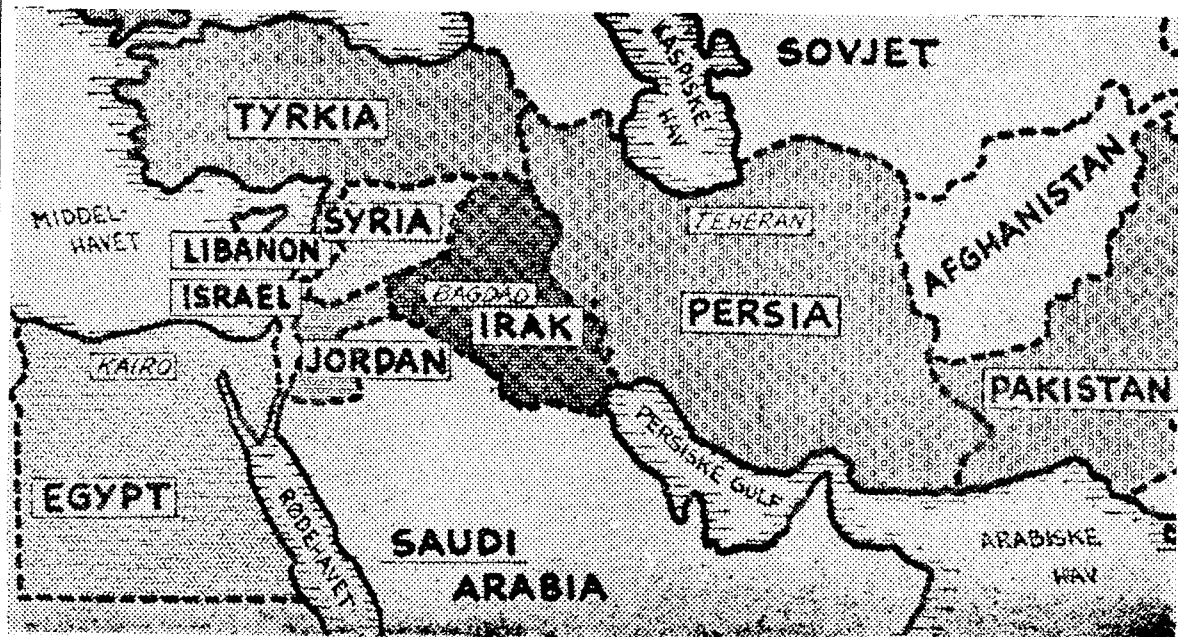
Mens FN rustet ut nye avdelinger, denne gang til Kongo som feirer sin «frihet» på en så overbevisende måte, holder Norge fremdeles, blant annet sammen med Danmark tropper i Gazaområdet. De feires ved passende anledninger med taler av general Bjørn Christophersen, men ellers hører en misstentkelig lite om det som foregår i det brannfarlige område hvor norske tropper er stasjonert på vegne av FN. Vi har tidligere gjengitt et brev som en dansk soldat i Gazaområdet skrev til en venn for et par år siden. Det gav et noe annet og et rystende bilde av forholdene i Gaza. Forhåpentligvis er tonen noe anderledes i den norske avdeling. Men likefullt kan det ha sin interesse å høre litt mere om hva den unge danske soldat, som forøvrig også var frontkjemper, har å fortelle. Vi gjengir nedenfor nok et brev fra Wagner Christensen. Det er også skrevet i 1958.

Kære Ven!

Det er med største Bekymring, at jeg ser på Forholdene her i Egypten. Her er et Folk, der under en dygtig Præsidents Førerskab stadig kæmper seg opad for at vise den vestlige Verden, at såkaldt «underudviklede» Lande formår at stå på egne Ben. Men de vil derved blive udviklede i et farligt Spil, som kan blive skæbnesvangert, fordi USA — og med det Israel — aldrig vil tillade denne fremgang, hvorfor der gøres alt muligt for at gøre Ægypterne til «Krigsforbrydere» og Krigsanstiftere, og i dette Arbejde er det såkaldt «neutrale» UN—Politi et lydigt Redskab i

Jødernes Hænder. Og kun den Omstændighed, at jeg selv betragter mit tempo-rære Ophold i FN—Styrkene som en Studie gør, at jeg tilsyneladende roligt kan iagttage U.N.s «Arbejde for Freden». Jeg har vist engang skrevet, at U.N. holder med Israel, og siden da har jeg observeret meget, som jeg mener, at du bør vide, da du kan gøre en hel Del i den Sag. Jeg har skrevet om Løjtnanten, der opfordrede til Stokkeslag, og her er en Beretning om en anden Løjtnant, som vi har her i Kompagniet. Han og tre andre Befalingsmænd fangede i sidste Uge tre Rotter

Forts. s. 6

Forholdene i Gazaområdet —

Det stormfulle Argentina —

(Forts. fra side 5).

levende, og det gjaldt nu for dem at få disse Rotter aflivet på den mest «underholdende» Måde. Og så blev den første af dem overhældt med Benzin, hvorpå der blev sat en Tændstik til. Under vild Jubel fra Løjtnantens Side løb det lidende dyr skrigende og brændende rundt, indtil Døden udfriede det. Dette var imidlertid ikke spændende nok for Løjtnanten. Han fik nu et Hul gravet i Jorden, hvori de resterende Rotter blev anbragt og derefter overhældt med Benzin. Atter blev der satt Ild til, og Løjtnanten, der åbenbart var svær at tilfredsstille i den Retning, sprang rundt om Hullet med følgende Kommentar:

«Det er sateme helt riktig — det skulde bare ha været en Flok Araberunger, der lå der nede».

Mod slikt kan jeg intet gøre. Min daglige Forsvarstale for Araberne bliver af mange modtaget med hån. Men den Trøst er der dog — at flere Menige havde Medlidenhet med Rotterne.

En anden af Løjtnantens Udtalelser lød sådan:

«Der sker for lidt hernede — jeg kunde tænke mig at skodde en Cigaret i Øiet på en beskidt Araberunge». Og her er et Eksempel på hans Opførsel:

For et Par Dage siden udlovede han en Dusør på 5 øl til den, der vilde rende efter, indfange, og gjennombanke en ung Fårehyrde, som han mente var for nær ved Grænsen. Denne Løjtnant, har ansøgt om et halvt År mere, hvilket vil sige, at det bliver ham, der skal til Viborg for at undervise næste Hold FN-Soldater, og det kan ikke være svært at forudse med hvilke Forudsætninger disse kommer til at påtage sig Tjenesten hernede, hvis der ikke bliver sat en Stopper for slikt Misbrug.

U.N. - Styrkernes Arbejde består bl. a. i at indfange Grænseoverløbere. Og det lykkedes forleden at gribe een. Og stor var Glæden over endelig at have fanget en Araber. Men Glæden blegnede, da det under Sagen mod ham kom frem, at han var en jødisk Spion, der — såvidt vides — senere endte med at blive henrettet af det ægyptiske Politi, hvilket jo er i Overensstemmelse med Folkeretten og alm. Krigslove. Men dette foranledigede to U.N. Officerer til at fremkomme med følgende Udtalelse:

«Havde han bare sagt det til os, så havde vi ladet ham løbe igjen» Ja, så røg Neutraliteten sig en Tur igen.

Alt dette til Trods er vi

tvunget til hver Morgen at stå ret og presentere Gevær, når Symbolet for Fred og Sammenhold — U.N.-Flaget — går til Tops.

Men, tro mig, jeg skammer mig over at gå rundt med U.N.-Mærket.

Mit Ophold i Cairo lærte mig at forstå den Betydning Opdæmningen af Nilen har for Ægyptens Fremtid. Landet er fattigt — d.v.s. Folket er fattigt. — Men der er Rigdomme nok — og Agerjord nok. Imidlertid skal der Penge til for at inndrive disse Rigdomme. Det koster penge at opdæmme Nilen og derved overrisle Jorden. Præsident Nasser så en Udvej til at få Penge gennem Overtagelsen af Suezkanalen. Men det kunde han ikke få Lov til. Så forsøgte han et Lån i USA for at bygge Dæmningen. Men USA slog Hånden af ham — og åbnede herved Slusen for Kommunismen i det Mellemste Østen, for der er vel intet at sige til, at man derefter modtog den hjælpeløse Hånd, som Soviet rakte. Men herved skærpedes jo Krigsfrykten igen, hvilket igen betød mere Oprustning, flere Forsvarsvåben for Europa — og hermed større Eksport af Krigsmateriel fra USA, som derigennem holder sin Arbejdsløshed nede. Men for de små Lande i Europa betød det stigende Udgifter og større Skatter for Befolkningen. Svikmøllen går og maler Landene ned i Fattigdom og Elendighed.

Køreturen langs Nilen var den skønneste Oplevelse. Her gik Folkene og arbejdede i det solfylte Landskab. Den vestlige moderne Travelhed og Overmekanisering er ikke nået hertil. De passer deres Jord som for 2000 År siden og er tilfredse. Lidet aner de, at det «Stjernesud», som de Aftenen i Forvejen så fare henover Himlen, var en Jorddrabant eller kunstig Måne, som Stormagterne havde ofret Milliarder på — i Stedet for at forhindre Elendigheden hernede på Jorden — først og fremmest ved at skabe ordnede Forhold — inden man forsøgte at erobre Verdensrummet.

Men Bolden er givet op hernede, og det vil — før eller senere — ende med en Katastrofe. Endnu har ingen, som virkelig vilde det bedste for sine Medmennesker, fået Lov til at fullføre sit Værk. Og nu er Spørsmålet: Hvad kan vi klartseende Nordboere gøre? Vi har siden 1945 været tvunget til at bære det tungeste Lod — dette at stå med Hændene i Lommen uden at kunne gøre noget. Vi blev tvunget til det i den Tid, da Galgerne aldrig hang stille i Tyskland, hvor uskyldige

(Forts fra s. 2).

det vil bli foretatt en ren militær intervensjon mot denne provins som har våget å forsvare gjeldende lov og rett. I skyggen av den såkalte plan Comintes (Comocion interno del estado) er det etablert en art varig undtagelsestilstand og i skyggen av den blir det foretatt tusenvis av razziaer og «hold ups» av de militære. Hvem som helst kan arresteres under påskudd av «terrorismo». Peronist-militære og politikere blir hentet av de militære og forsvinner ganske enkelt. Det hevdes åpent at det drives tortur og særlig beryktet i denne forbindelse er det elektriske torturredskapet som anvendes på kjønnsdelene. På det vis fabrikeres det «terroristtilståelser» på løpende bånd. Fengslene fylles av slike «terrorister», men likevel fortsetter bombene å eksplodere på de mest utenkelige steder og forårsaker tap av verdier og menneskeliv. Mange spør seg

blev tvunget til Tavshed, når Rebene strammedes. Vi knyttede Hænderne i Afmægt, da vore Kammerater — een efter een — blev bragt til Tavshed ved Dødspeletonernes Knalden i Danmark. Vi har måttet gå stille med vor Sorg over de Hundretusinder af vore Kammerater, der forsvandt i Sibirien Vi har måttet gå og se på, at Seirherrene i Demokratiets Navn har fulbyrdet Ugeringer, der langt overgår, hvad der blev dømt for i Nürnbergprocessen. Vi har oplevet et forholdsvis lille Lands heroiske Kamp mod sine langt overlegne Krigserklærere, da det gennem Løgnpropaganda blev svigtet.

Jeg kan ikke blive ved med at se på dette uden at forsøge at gøre noget. Tiden er forlængst inde, da der må tages et Skridt. Vor Kamp må gælde et forenet Europa, der vil vise det arabiske Folk Tiltro. Der må sættes en Barriere mod Krig og Undertrykkelse. Men hvad kan man nå, inden et nyt Uvejr slippes løs? Skal vi endnu engang tvinges til at stå og se til, medens Tusinder og Tusinder bliver ofret på Demokratiets blodvædede Alter? Allerede nu lider Millioner Verden over. Mennesker dør af Sult eller forsvinder i den skabte Elendighed. Og hvad gøres der for at hjelpe? Nærmest INTET. De, der har tilranet sig og besidder Magtmidlerne, bortødsler Tid og Kapital på kunstige Måner, Raketter og deslige — og lukker Øjne og Øren for Elendigheden.

selv: hvem er det egentlig for som er terroristene? Er det kanskje regjeringens egne agenter?

For en tid siden hendte det en episode som ble en kjempeskandale hele landet snakket om: erkebispem av La Plata sammen med en del advokater ble regelrett kastet ut av garnisonen i City Bell, da de kom for å besøke de arresterte «terrorister» som sitter der. Advokatene ropte høyt at fangene vel var for stygt torturert til at man våget å vise dem frem.

*

Ellers kan det nevnes at i de fem nordlige provinser har det pågått geriljakrig siden før jul. Peronistungdommer under ledelse av den gåtefulle og navngjetne «Commandante Ataranco» kommer fra tid til annen ned fra fjellene og leverer hele slag iført den argentinske hærs soldateruniformer.

Siste valg, i slutten av mars, endte trass i alt med knepen seir for peronistenes blanke stemmesedler. Naturligvis fikk peronistene ikke lov til uforstyrret å stemme på dette vis. Med grunnlag i Comintes arresterte man privatpersoner for oppfordring til å stemme blankt (Undergrunnsvirksomhet!). Valgene foregikk i dødsstrafvens skygge og med store svindelmannøvrer fra regjeringens partiets side i det indre av landet. Det er ellers en utbredt oppfatning at en stor del av de blanke stemmesedler ble delt mellom de øvrige partier, men likevel fikk altså de blanke sedler flertall, noe som gir et inntrykk av peronistenes styrke.

Fronidizi og hans innenriksminister Vitolo styrer hardt og brutalt. Hvem er så denne Fronidizi som så mange nå beskylder for å være Moskvas hovedagent i Argentina? I tredeårene var han sekretær for Internasjonale Røde Hjelp i Argentina. Det er all grunn til å tro at han senere gikk over i det radikale parti på Moskvas ordre — iallfall påstår folk det — for å angripe staten innenfra. Det er i den forbindelse kanskje verdt å merke seg at det utgikk hemmelig ordre fra de kommunistiske seller om å stemme på Fronidizi, skjønt kommunistenes offisielle valgkamp gikk ut på å stemme blankt. Regjeringens tilsynelatende «antikommunisme» er da bare et skinn for å holde i sjakk visse fraksjoner innen de vepnede styrker.

*

I forbindelse med Eichmann-saken minnes det om en utstilling av skrekkbilder «fra de tyske konsentrasjonsleire» i Buenos Aires

for endel måneder siden. Mottoet for denne utstilling var «Ikke glem — ikke tilgi», Noe som ble påtalt av nasjonalistiske organer som Mayoria og Azul y Blanco. Den førstnevnte ble forøvrig stengt av myndighetene før valget i mars. Sjefredaktøren ble arrestert, men kom seg senere unna, og lever nå i eksil i Uruguay. Det er i denne forbindelse rart å tenke på alt oppstyret i pressen her hjemme den gang Peron stoppet «La Prensa». Nå er det pinlig stille når det gjelder forsvaret av det frie ord. I Argentina er nå alle rene peronistorganer eller sympatiserende stengt, bortsett fra Azul y Blanco, som en kanskje beholder for skinnets skyld.

*

Med hensyn til det økonomiske blir forholdene verre og verre. Over 7,000 kjøttarbeidere har således fått sparken og prisene stiger stadig. Det hender at folk direkte dør av sult.

*

Når det gjelder Eichmann-saken, kan det ha sin interesse å nevne en episode som hendte 29. juni. Syndikatet av medisinske studenter hadde berammet et demonstrasjonsmøte på fakultetets trapp for å protestere mot kidnappingen av Eichmann på argentinsk jord. Forsamlingen ble imidlertid regelrett overfalt av vepnede og militært organiserte velkjente jødiske og kommunistiske grupper. De brukte køller, slåshansker og skytevåpen. En ung student fikk således 8 kuler i maven og også mange andre ble alvorlig såret.

Fru Eichmann har på sin side krevet at det skal reises sak mot dem som er implisert i bortførelsen av mannen, og en argentinsk advokat dr. Parodi har anlagt sak mot Israels ambassadør i Buenos Aires i samme forbindelse. I mens driver de jødiske foreninger og klubber en voldsom agitasjon mot «den nazistisk-fascistiske virus» på argentinsk jord, og krever den utryddet. I samme åndedrett som de krever inngrep mot alle såkalte «antisemitiske ytringer», krever de på sin side garanti for den egne ytringsfrihet.

Bølgene går høyt og ingen vet hva enden kan bli på dette. I forrige måned ble det begått et bombeattentat mot Pavelitsj-kroatenes forsamlingslokale, 16 kroater ble hårdt såret, et lite barn ble drept. Forsamlingen ble beskyldt for å nære sympatier for Eichmann, så forøverne av attentatet utpeker seg vel egentlig selv.

ARMINIUS.

Katolsk biskop —

(Forts. fra side 5).

«ske motstandsbevegelse» (For alt det vi vet er det kanskje den boken pater Rieber Mohn har øst sin viten av?).

Efter initiativ av biskop Neuhäusler er det altså nå reist et minnekapell på Dachaus gamle leirplass, og foran dette kapellbygg, som nylig ble innviet, holdt han i slutten av mai i år en pressekonferanse, i forbindelse med hvilken han nevnte at ærligheten krevet at han sa klart fra at de gjengse påstander om at 75,000 leirfanger var blitt avlivet i gasskamre var uiktige, ganske enkelt av den grunn at det ikke var noen gasskamre i denne leir!

I det hele tatt er tallet 75,000 helt missvisende, fremholdt han. I hele tidsrummet fra 1933 til 1945 beregnes antallet av døde i Dachaulen til mellom 29 og 30,000.

*

Hva dette siste tall angår, så tør vel det også være overdrevet, men det er jo kjent at leiren ble herjet av en fryktelig tyfusedemi i 1943 og at denne krevet massevis av ofre. En vet også at omsorgsfullt førte leirjournaler befinner seg i seierherrenes hånd, og av disse måtte en internasjonal kommisjon kunne finne frem til sannheten.

Hvor løst og lettvent en har brukt disse tall fremgår imidlertid av de oppgaver som i de første seks-syv årene ble gitt de besøkende som valfartet til den Dachaulen som etter 1945 ble omdannet til et skrekkmuseum. Der fantes da ved det sted i haven som ble utpekt som begravelsesstedet for asken etter de påstått kremerte ofre en «minnetavle» med følgende inskript: «This area is being retained as a shrine to the 238,000 individuals who were cremated here. Please don't destroy». (Dette område er en fredlyst grav for de 238,000 mennesker som ble kremert her. Vær vennlig ikke å ødelegge noe).

Løgnen ble imidlertid for åpenbar etter at eksperter hadde påvist at det primitive, lille krematorium som ble bygget på plassen i 1942 med full drift dag og natt maksimalt kunne ha rukket å kremere omkring 4,000 med drift dag og natt. «Minnetavlen» over de 238,000 kremerte ofre ble så i stillhet fjernet for noen år siden!

Og nå har som sagt antinazisten og motstandsmanden biskop Neuhäusler som selv har sittet fire år i Dachau satt sitt ord i pant på at noen 75,000 fanger ikke er blitt gasset ihjel i denne leir fordi det aldri har vært noe

gasskammer der. Men — sier de tyske og utenlandske besøkende (blandt annet de som med jevne mellomrum skriver beretninger om besøket i norske aviser), disse som i årenes løp i tusener har valfartet til Dachau for der å få anledning til å gyse over «den tyske ondskap» — vi har jo selv sett gasskamrene og omviserne har jo demonstrert anleggene!

Visselig finnes det et «gasskammer» i Dachaulen. — Men det fantes ikke der i 1945 da amerikanerne rykket inn der. Men eftersom krigs- og hatpropagandaen hadde utstyrt de tyske konsentrasjonsleire med gasskamre, så måtte man altså få istand noe som så ut som det, slik at krigsløgnen kunne holdes levende.

Det hele ble arrangert meget enkelt med tyske fanger som arbeidskraft. I leiren fantes det en avlusingsanstalt for å forebygge flekktufus overført gjennom nyankomne fanger. Til avlusningskammeret sluttet seg et undersøkelsesrum for legen samt videre avkledningsrum, dusjrum og utgangsrums. Ennå for noen år siden kunde man i kjelleren se cisternene for varmtvannstilberedningen! (Om man siden har fått fjernet dem for at de ikke skal forråde svindelen skal være usagt).

Efter krigen ble tyske krigfanger av de amerikansk-jødiske offiserer kommandert til å plukke vekk veggplatene i omkleddningsrummet, hvorefter de ble plasert over veggbekledningen i dusjrummet. Derefter ble taket senket. Koniske blindtrakter av blikk ble satt inn i taket og de besøkende ble siden fortalt hvorledes tyskerne med disse trakter villedet sine ofre ved å late som om de var beregnet på dusj, mens den dødelige gas i virkeligheten strømmet inn fra sidene!

Slik er altså sannheten om gasskamrene i Dachau, nå bekreftet av biskop Neuhäusler. På samme måte forholder de seg med de andre skrekkanordninger som man har vist frem: de er kommet til etter 1945 og bedrageriet er blitt utført så grovt at det til og med kan påvises av ikke-bygningskyndige. I de andre tidligere tyske leire, såsom Belsen og i de av bolsjevikene «forvaltede» Buchenwald og Auschwitz har det funnet sted lignende arrangement. Og trass i all krig, så er vestmaktene og Sovjet med satellitstater stadig forenet i en hellig pakt om på dette punkt ikke å avsløre hverandre.

At man på krigsnøytralt hold — slik som i vårt eget land — skriver den svenske

«Bak kulissene»

(Forts. fra s. 4)

krig i Norge, som han ikke engang kan forestille seg — han har ikke anelse om militære spørsmål — — Naturligvis, å tildele en fortjent general æreslegionens kors og derunder som foreskrevet kysse ham på høyre og venstre kinn, det kan han og det utfører han også meget elegant, men nå gjelder det altså å treffe militære avgjørelser i en krig med våpen han ingen anelse har om med disse fryktelige tyskere som er overalt og som har krigsmidler som man hittil ikke har kjent engang — — «Hvor mange mann har engelskmennene egentlig i Norge?» spør republikkens president Lebrun.

«Femten tusen mann, herr president», svarer general Gamelin. «Det skulle vært 100,000 og vi skulle sendt 40,000. — Men det er maksimum. For å kunne stille så mange tropper, måtte engelskmennene trekke bort to av de fem divisjoner de ialt har i Frankrike!»

For Guds skyld — det også! Nok en svekkelse av fronten i Frankrike! Men, generalstabs-sjefen, General Georges, har etter hva han sier ingen betenkeligheter i den retning. «Kan vi ikke sende kolonitropper til Norge», spør president Lebrun, «eller er det moralske betenkeligheter som taler imot det?»

«Man må tenke på de klimatiske forhold, herr president», svarer Gamelin. «Våre regulære tropper ser seg stillet overfor helt uvanlige forhold — bare det å kunne forsyne dem med vin slik de er vant til er ikke liketil. Våre divisjoner er overhodet ikke egnet for en fjellkrig, som støtter seg på hestetrekk, våre motoriserte divisjoner kan bare settes inn i land med et tett veinett. Hvis det blir nødvendig å rykke inn i Belgia for å slå fienden på fri mark, så kan vi det meget bedre enn engelskmennene. Derfor må de yde hovedinnsatsen i Norge. Vi kan bare hjelpe dem moralsk og fremfor alt under ledelsen av felttoget: vi må bibringe dem den metode og den schwung som er nødvendig.»

Ministerpresident Reynaud sammenfatter: «Av saklige og

avis, iakttar samme skjendige taushet i de opinionsdannende og «opplysende» organer når propagandaløgnene avsløres — slik som nå av biskop Neuhäusler — er visse bemerkelsesverdige. — Skammer man seg over å medgi at man i femten år har latt seg føre bak lyset? Eller er man av den mening at det herskende demokratiske system vil bli rystet i sine grunnvoller hvis sannheten kommer frem? Men stadig pibler dog denne sannhet frem og en får håpe at disse små bekker litt etter litt undergraver den folkeforgiftende krigsløgnens fundament, avslutter vår svenske kollega.

Nord-Europas forente stater

(Forts. fra s. 4)

Odins gamle rike Svitjod ble delt i to, «Dette Svitjod» og «Store Svitjod». — «Dette Svitjod» svarer til England og Norden, altså det nuværende «Efta». «Store Svitjod» svarer til det nuværende Sovjetsamveldet.

Etter hvert som England og «Efta» mister sine kolonier, så blir dette handelsområde så fattig, at England blir nødt til å handle med Sovjetsamveldet, og blir mere og mere avhengig av Sovjet.

Quislings syn på Tyskland, Russland, Norden og England kommer til å danne en stat, synes uundgåelig.

Det ville derfor være riktig å støtte Quisling i hans kamp, for å fjerne materialismen og marxismen som ledende livssyn, og å sette Quislings egen visjon i stedet som en ny verdensanskuelse i dette kjempemessige nye rike som Svitjod eller Nord-Europas og Sovjetsamveldets forente stater vil utgjøre.

Og oppgaven er fremdeles aktuell.

Russlands politikk har forandret seg meget i de siste årene. Jødernes innflytelse er blitt mindre og mindre, og de er i ferd med å bli satt helt utenfor. Det er visst riktig at jødene er nektet adgang til det kommunistiske parti.

Russerne kaller partiet sitt sosialistisk, og det er i

moralske grunner må Norges felttoget fortsettes. Videre må Trondheim ubetinget erobres — «Meget riktig», bemerket marine ministeren, advokat Campinchi, «og jeg ber krigskomiteen derfor bemyndige general Gamelin til straks å reise til London for å påvirke den britiske overkommando i den retning».

Alminnelig tilslutning og som en punktlig militær reiser Gamelin: seg straks og forlater Elysée for å forberede sin reise til England. Han vil, bemerket han, fly allerede følgende morgen, og ministerpresidenten påtar seg å gi den franske ambassade i London beskjed om reisen.

Men møtet er ennå ikke slutt. Det foreligger en melding fra orientarmeen om at man der trenger 25 millioner francs for å undersøke om en ikke kan innrede flyplasser i Rumensia og Hellas. I denne sum er innbattet også de nødvendige forarbeider på stedet. Millionene er hurtig bevilget, bare president Lebrun ytrer visse betenkeligheter.

«Hvis våre offiserer reiser dit, så vil det jo vekke ubehagelig oppmerksomhet, mine herrer — jeg advarer mot det!»

«Herrene reiser selvsagt i sivil, herr president!» sier Reynaud med sitt ironiske smil, og dermed er møtet hevet.

(Neste gang: Reisen til London)

ferd med å bli mere og mere Stor-russisk og nasjonalt.

Det kommunistiske parti er snart Stor-russisk, nasjonalt og frigjort for overstatlig jødisk ledelse. Russene nærmer seg derfor nasjonal-socialismen med raske skritt. Det mangler bare at russerne forlater sin kollektive økonomi — ikke minst det kollektive jordbruk — og slipper løs det personlige initiativ, så vil døren være åpen for en allianse mellom nasjonal-socialismen i Tyskland og nasjonal-socialismen i Russland.

Men Quisling sier også at nasjonal-socialismens største feil er at den bygger på materialistisk grunnvoll. Både den russiske og tyske nasjonal-socialisme må derfor forenes på et høyere plan. Den må forenes gjennom det nordiske blod som finnes både i Russland og Tyskland, og gjennom den guddommelige makt som leder verdensutviklingen.

Nasjonal-socialismen i Tyskland så på Norge som det hellige land. I den senere tid, etter at jødernes innflytelse i Russland er blitt mindre, har det nordiske blod gjort seg mere gjeldende i Russland og synet på Norge har blitt anderledes der også.

Mikojan nevnte i en tale her i Oslo at Norge og Russland var oppstått som nasjoner samtidig. Han visste nok at Norge og Russland var grunnlagt av de samme nordiske folkene også. Det er derfor en mulighet for at vi kan få en fredelig sammenlutning av England, Norden, Tyskland og Russland med Quislings ideologi Universismen som ideologisk grunnlag, og en nordisk arbeiderbevegelse frigjort fra jødisk innflytelse som drivende kraft.

Men den mest sannsynlige utvikling er vel allikevel at Amerika blir nødt til å gå til en preventiv krig mot Sovjetsamveldet.

Det gjelder da for England og Skandinavia å holde seg unna krigen, slik at krigshandlingene kan foregå over Nordpolen. Norden og Tyskland og England kunne så gå til gjenoppbygging av Russland og danne den nye nordiske verdensstat.

Noe som ikke minst har betydning for forsvaret av de hvite raser mot den truende fare fra det kinesiske kjemperike og de nye svarte riker, som alle søker brød og ekspansjon på vår bekostning.

O. K.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

DET NORDISKE BLOD I AFRO-ASIA

(Forts. fra s. 1)

den europeiske ekspansjon! Kampene for frihet som ble ført av de tapre og opprørske pathaner og kurder er for tallrike til å bli regnet opp her. Velkjent er drusernes hyppige motstander mot enhver fremmed autoritet, motstand som forårsaket meget bry for Frankrike i 1925 og som så sent som i 1958 under Jumblatt-opprøret holdt på å lede til en alminnelig omveltning i situasjonen i Midt-Østen. Når vi går videre fra Midt-Østen til Nord-Afrika, blir vi oppmerksom på at forskjellige fremmede makter har møtt hårdnakket motstand netopp i de områder hvis befolkning har hatt et nordisk anstrøk. Således møtte italienerne innen deres libyiske besiddelser opposisjon hovedsakelig fra stammene i Cyrenaika, mens Tripolis holdt seg rolig. Og sist men ikke minst, må vi minnes den gloriøse kamp mot spanierne og franskmennene som rikabylene i begynnelsen av tyveårene, og lenge så vellykket, førte under ledelse av den fremragende leder Abd-el-Krim.

Med hensyn til det aktuelle opprør i Algerie, så er det tidlig ennå å ytre noen mening om den eventuelle rolle som det nordiske element blant de algirske muhamedanere har spilt i denne tragiske konflikt. Imidlertid har det vært antydning at «mange av de mest hårdnakkede og ville kjempere» tilhører de «ofte høye, lyshårede og blåøyede, alltid stolte» algirske kabyler, — «gjennomgående den mest intelligente, flittige, fattige og tapre del av de algirske muhamedanere» og med «uavhengighet i blodet».

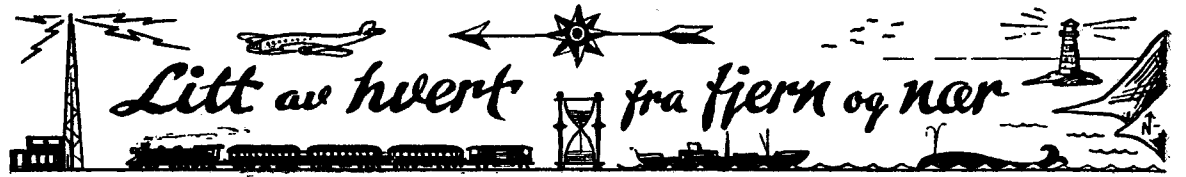
Men det er ikke bare i krigersk henseende, ved å forsvare deres frihet mot fremmede — og på ingen måte bare europeiske — inn-trengere, at mange afro-asiatiske stammer med mere eller mindre nordisk blod i årene viser deres høye kvalitet. De har kanskje gjort til og med mere godt for deres respektive land når de tjente fredens kunst. Således kan for eksempel selv en overflatisk iakttagelse av Midt-Østen neppe undgå å bli forbauset over den rolle kurderne spiller på alle områder av fredelig aktivitet, takket være deres økonomiske sans, deres energi og deres foretagsomhet. Den store betydning av et slikt element innen et område hvor det er blitt sagt at den verste mangel er mangelen på «økonomi og disiplin, selve viljen til fremgang og tiltak» bør være innlysende for enhver.

Når vi går over fra å beskrive, skjønt meget overflatisk, visse folk og stam-

mer, til å beskjeftige oss litt med de mere betydelige ledere i omhandlede land, så oppdager vi hurtig at et forbausende stort antall av dem viser fysiske trekk som er mere alminnelige blant nord europeere eller nordamerikanere enn blant orientalerne. Visselig frembringer Midt-Østen og Nord-Afrika fremragende ledere av ekte «orientalsk» utseende, slike som den tidligere shah av Iran, Rhesa Pahlevi, rikhøvdingen Abd-el-Krim eller president Nasser i Den forente arabiske republikk. Allikevel er nærværet av nordiske trekk blant ledende orientalerne i de senere tider overraskende sterkt i forhold til den relative mangel på nordisk blod innen disse områder tatt under ett. Således må den fremste personlighet i det moderne Midt-Østen, skaperen av det moderne Tyrkia, Kemal Atatürk, karakteriseres som overveiende nordisk, skjønt med et armensk eller dinarisk anstrøk. Hans blå øyne, og, å dømme etter bilder, åpenbart lyse hår må være en arv fra hans mor, som, i likhet med Aleksander den stores mor, var av albansk avstamning.

Blåøyet var også den dristige leder av drusernes opprør i tyveårene, sultan Atrash, hvis navn lenge ble «æret gjennom hele orienten». En annen fremstående leder av opprøret, emir Adil Arslan, hadde blågrå øyne og sterkt nordiske trekk, mens lederen av 1958-opprøret, Kamal Jumblatt tydeligvis er mørkøyet og mørkhåret, skjønt hans høyde, hans tendens til langskallethet og hans ansiktstrekk synes å vise et lett nordisk anstrøk, noe som var å vente hos en druserhøvding. Stormuftien av Jerusalem Haj Amin el Husseini, som tilhører en berømt Palestinafamilie, synes å være av de mest utpregede nordiske typer blant kjente muhamedanere av i dag, idet han er blåøyet og har et skjegg som noen ganger beskrives som rødlig, andre ganger som lyst gyldent. Rødt hår æres fremdeles blant muhamedanerne, idet det sies at profeten Muhamed hadde rødt hår. En svensk gransker av Midt-Østen, fru Karin Johnsson sammenlignet engang stormuftien med Saladdin. Om en annen feiret Palestina-araber, den lærde grunnlegger av den berømte Rowdat-el-Maaref-skole i Jerusalem, Sheik Muhammed el-Sahle, sier fru Johnsson at han er så høy og velbygget at «hvis du ikke kjente hans orientalske opprinnelse, ville du tro at han var germaner».

Muhamedanerne i Nord-Afrika har nydt godt av et visst nordisk og cro-mag-

OGSÅ JØDER PROTESTERER

Det er nok ikke bare Folk og Land som påtaler Israels opptreden i Eichmann-saken. The American Council for Judaism har henvendt seg til den amerikanske utenriksminister Herter med en skarp protest mot at Israel tar seg rett til å tale på jødernes vegne. ACJ omfatter jøder som er motstandere av zionismen. De hevder at de som alle andre i USA er amerikanske borgere. Dette med jødedommen er en religiøs tro og ikke noe som har med jødernes statsforpliktelse å gjøre. Det sier seg selv at et slikt syn ikke blir særlig vennlig mottatt av zionistene!

nonsk anstrøk som vi fremdeles har utilstrekkelig kjennskap til opprinnelsen av. Således kan den algirske nasjonalhelt, emir Abd-el-Kader, som bekjempet franskmennene i 1830 og -40 årene ha hatt litt nordisk blod. Han beskrives undertiden — skjønt andre ganger som en utpreget orientalsk type — som blåøyet. Andre kilder hevder imidlertid at han hadde brune øyne. Den nåværende leder av den tunesiske stat, Bourgiba, er blåøyet, skjønt å dømme etter hans ansiktstype skyldes dette snarere et anstrøk av cro-magnon enn av nordisk. Det kan nevnes at selv FLN-lederen Fehrat Abbas har lyse øyne.

Det er en betydningsfull kjennsgjerning at både den pakistanske og den indiske leder begge nedstammer fra disse nordpakistanske og nordindiske stammer, som, sammen med kurderne, synes å ha bevart det sterkeste nordiske anstrøk i de områder det her er tale om. Således er overhodet for Pakistan, president Muhammed Ayub Khan, kanskje den dyktigste og mest energiske av de nåværende asiatiske statsmenn, av pathansk avstamning. Han har vært beskrevet av en fransk journalist som høy, med lys hudfarve og sannsynligvis lyse øyne («les yex couleur acier», noe som sannsynligvis betyr at president Ayub har grå øyne). Å dømme etter hans utseende og hans manerer kunne man ta ham for en overordnet britisk offiser («par son physique et ses manières ce dernier pourrait facilement être confindu avec un officier supérieur britannique — —»). Med hensyn til Indias Nehru, stammer han såvel på fars- som på morsiden fra kashmirerne, som fremdeles sy-

RØDE-KINA'S MAL

Hvilke mål det røde Kina setter seg fremgår av denne uttalelse av den kinesiske generalstabssjef Su Tsju: «Siden Middelalderen har ingen asiatisk armé kommet til Vest-Europa — men det kan forandre seg! Amerika ble engang bebygget av asiater, og at Nord-Amerika ikke kan erobres over Alaska er en like stor villfarelse som Frankrikes illusjon om Maginotlinjen før 1939».

KRUPP I 30 LAND

I 30 land på jorden ble der i siste år lett etter jordskatter og foretatt undersøkelser om de industrielle utnyttelsesmuligheter. Det siste undersøkelsesprosjekt var en

undersøkelse av de 500 kilometer syd for Suez i ørknene ved Kosseir værende malmforekomster. Oppdraget i Egypt ble avsluttet med forslag til et moderne malmutvinningsanlegg.

GOD FORTJENESTE!

Medlemmene av en engelsk handelsdelegasjon, som i juni opholdt seg i Moskva, har slått fast: «Sukker, som av sovjetregjeringen ble kjøpt inn i Cuba til en pris av 3 Cent pr. pund, koster når det avgis til den russiske befolkning rundt regnet 1 dollar pr. pund. Det er den høyeste fortjenesteprosent som noen stat har våget å beregne seg!»

ØSTERRIKSK JUSTIS!

To østerrikske studenter som kom med fyrop da Krustsjov for noen tid siden besøkte Wien, ble regelrett slått ned av de tilstedeværende kommunister. Men da grep naturligvis politiet inn og arresterte — de to studenter.

PÉTAİN-MUSEUM I VICHY

Deutsche Soldaten-Zeitung forteller at minnet om Pétain stadig vies større oppmerksomhet i Frankrike. — Allerede i oktober 1959 bragte avisen «l'Aurore» en serie intervjuer, som Pierre Bourget hadde samlet om marskalkens liv. Senere er det trass, i motdemonstrasjoner fra kommunister og sosialister innrettet et Marskalk-Pétain-museum i Vichy.

OGSÅ I JAPAN.

Når vi nå engang skriver om «krigsforbrytere», så kan det ha sin interesse å nevne at det nylig i Mikawaparken i Mellom-Japan ble avslørt et minnesmerke over syv av de som «krigsforbrytere» henrettede japanske politikere fra annen verdenskrig, deriblandt general Hideki Tojo.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo

ANNELISE PAROW

TANNINSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54